

SÈRIE 4

Exercici 1

(Aquest exercici és comú a les opcions A i B. Aquesta resposta només és una de les possibles):

Com el rei Pirrus fos en terra d'Itàlia i hagués lliurat amb èxit una i dues batalles, aleshores un tal Timócar, amic del rei Pirrus, anà d'amagat al cònsol G. Fabrici i li demanà un premi, i prometé, si s'avenien del premi, matar el rei amb metzines.

Exercici 2

(Aquest exercici és comú a les opcions A i B)

La conjunció *cum* junt amb un imperfecte o plusquamperfecte de subjuntiu forma una construcció temporal-causal que solem denominar construcció de *cum* narratiu o històric, i sol traduir-se per gerundi simple o gerundi compost, segons quin sigui el temps del verb.

Quant a l'anàlisi, trobem dues oracions subordinades temporals-causals introduïdes pel nexa *cum* i coordinades entre sí per la conjunció copulativa *et*, la primera és intransitiva i la segona transitiva. Presenten la distribució funcional següent:

1^a: *Pyrrus rex* (substantiu més aposició determinativa) és el SN subjecte.
esset és el nucli del predicat verbal (en aquest cas *sum* no és copulatiu).
in terra Italia és el SP en funció de CC de lloc *ubi*. *Italia* és una aposició determinativa a *terra*.

2^a El subjecte és el mateix *Pyrrus rex*, de la frase anterior.
pugnauisset és el nucli del predicat verbal.
unam atque alteram pugnas és el SN complement d'objecte directe de *pugnauisset*.

Exercici 3

Opció A: 1 – c; 2 – b; 3 – b; 4 – d.

Opció B: 1 – b; 2 – a; 3 – c; 4 – d.

Exercici 4

Opció A:

La comèdia a Roma no es pot considerar un gènere original, sinó que està profundament influït per la comèdia nova grega i per autors com Menandre i Dífil. La comèdia romana que tingué més èxit és la que es coneix amb el nom de *palliata*, és a dir que tractava una temàtica situada en un ambient grec. Els principals autors de comèdies a Roma foren Plaute i Terenci; del primer se'n conserven vint-i-una obres i del segon, sis. Com a exemples característics podem citar la Comèdia de l'olla, Els bessons, El soldat fanfarró de Plaute, o La Sogra i Els germans de Terenci. Els personatges principals de la comèdia romana són els esclaus entremaliats que malden per solucionar els enamoraments dels seus amos i arravatar als alcavots les noies amb què funciona el seu negoci. Altres personatges són el del soldat fanfarró i cregut, o el dels vells, que solen ser massa rígids en l'educació dels fills, encara que de vegades tenen un gran interès per les joves. Les dones normalment fan un paper passiu o secundari. El llenguatge de la comèdia és un llenguatge popular tret del que la gent parla al carrer, de manera que la llengua de la comèdia, especialment en el cas de Plaute, és la més semblant a la que parlaven els romans en el dia a dia.

Opció B:

Deixant de banda la llegenda que associa la fundació de la ciutat a la figura mítica d'Hèrcules, es considera com una dada prou segura que la fundació de la ciutat per part d'August tingué lloc amb molta probabilitat entre l'any 18 i l'any 15 a.C., amb el nom de *Colonia Iulia Augusta Paterna Faventia Barcino*. L'arqueologia ens mostra l'establiment fundacional com una petita ciutat de 10 Ha. fortificada amb una muralla d'uns dos metres d'amplària. La seva estructura era reticular i en el centre, un poc desplaçat respecte a l'encreuament dels eixos viaris principals, s'alçava el monumental temple d'August, del qual es conserven algunes columnes originals amb els seus capitells. Era un temple perípter i hexàstil de dimensions considerables: 35 m de llargada i 17,5 d'amplada. Del fòrum, que devia ser contigu al temple, en tenim poques notícies. Un fet cabdal en l'evolució urbana de *Barcino* és la construcció de la muralla de final del segle III o del començament del IV, que no modifica, però sí reforça el traçat de la muralla fundacional amb la inclusió de setanta-vuit torres de defensa. Aquesta fortificació va resultar amb el temps bàsica per consolidar el paper capdavanter de la ciutat.

SÈRIE 1

Exercici 1

(Aquest exercici és comú a les opcions A i B. Aquesta resposta només és una de les possibles):

Pel mig de Mèdia passa el riu Cidne. Llavors era l'estiu; la transparència de les aigües invità el rei cobert de pols i ensems de suor a rabejar-hi el seu cos encara ardent. Així, doncs, després de despullar-se, davallà al riu. Tan bon punt entrà a l'aigua, els seus membres començaren a enrampar-se; i el calor vital abandonà gairebé tot el seu cos.

Exercici 2

(Aquest exercici és comú a les opcions A i B)

Veste deposita és una construcció d'ablatiu o participi absolut; està formada per un substantiu en ablatiu amb el qual concorda un participi, en aquest cas de perfet passiu. Té autonomia sintàctica. *Veste* fa la funció de subjecte i *deposita* de predicat.

Exercici 3

Opció A: 1- c; 2 - c; 3 - b; 4 - d.

Opció B: 1 – F; 2 – V; 3 – F; 4 – F; 5 – V; 6 – F; 7 – V; 8 – F.

Exercici 4

Opció A:

Horaci és un poeta del segle I abans de Crist. Era fill d'un llibert que el va munir d'una sòlida educació. De retorn d'un viatge a Grècia va entrar en el cercle literari de Mecenas, amic d'August, que reunia autors importants per tal de posar-los al servei dels objectius polítics d'aquest. Tota la seva obra està escrita en vers i es pot dividir en tres apartats: poesia lírica (Odes, Cant Secular); poesia satírica i moralitzadora (Èpodes, Sàtires, Cartes) i preceptiva poètica (Art poètica, dita també la Carta als Pisons). A les seves obres projecta la seva creença en la filosofia d'Epicur que es pot resumir en l'expressió *aurea mediocritas*, és a dir, gaudir de la vida i dels seus plaers d'una forma moderada, fugir dels excessos, mantenir la tranquil·litat d'esperit, conformar-se amb poca cosa i viure el present, que sempre és fugisser. Però, d'altra banda, quan cal, se sap mostrar sensible a l'hora de cantar la glòria i grandesa de Roma. Fou un poeta de gran finesa i agudeses mentals, que pot ser considerat un dels més grans poetes romans.

Opció B:

En primer lloc hauríem de situar la ciutat de Tàrraco que fou la capital de la Hispània Citerior. Tot i que la seva fundació és obra dels Escipions i té el seu origen en un destacament militar, que hi fou ubicat en el decurs de la segona guerra púnica tot aprofitant la seva excel·lent posició geogràfica de cara a la colonització de l'interior d'Hispània, el seu nom complet de *Colonia Iulia Vrbs Triumphalis Tarraco* recorda el fet de ser colònia de dret romà, distinció aconseguida en època de Cèsar. Són especialment dignes de ser posades

en relleu les muralles, l'amfiteatre, el fòrum, el circ i, als afores, l'aqüeducte de les Ferreres o la torre dels Escipions.

Barcelona, tot i la llegenda que la vol fer fundació d'Hèrcules, és una creació d'August de finals del segle I abans de Crist, amb el nom de *Colonia Iulia Augusta Paterna Faventia Barcino*. Era una ciutat molt petita i molt menys important que Tàrraco. Dels monuments d'època romana podem citar les muralles amb les portes, les restes del temple d'August.

Malgrat l'existència d'una ciutat grega, *Emporion*, el port de la qual feren servir els romans en la seva primera arribada a Hispània, la ciutat romana és una construcció de nova planta i immediatament posterior a la segona guerra púnica (començament del segle II a.C.) i també té origen militar. Les importants campanyes d'excavació que s'hi han dut a terme han posat a l'abast dels seus visitants una part de les muralles, l'amfiteatre i part de la xarxa urbanística.